

Camelia Ardelean

Miron Țic

Baghete de sticlă

2023

Redactare, corectură: Camelia Ardelean
e-mail: coa_72@yahoo.ro

Copertă: Tiberiu Fischer

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Ardelean, Camelia

Baghete de sticlă / Camelia Ardelean, Miron Țic. - Iași: StudIS,
2023

ISBN 978-606-48-0957-5

I. Țic, Miron

821.135.1

Editura StudIS

adicenter@yahoo.com

Iasi, Sos. Stefan cel Mare, nr. 5

Tel./fax: 0232 – 217.754

Camelia Ardelean

Miron Țic

Baghete de sticlă

2023

**Volumul *Baghete de sticlă*,
privit ca o chintesență a dăruirii poetice
între generații**

Orice act poetic – încadrat în dimensiunile mirajului versificat al cuvântului petrecut la modul absolut peste curcubeul anotimpurilor – descătușează bucuriile sufletului mereu aspirant să atingă luceferii de taină ai eternității. Poeții vremurilor își translatează plutele de vise pe firul ascendent al spiritului personal, către steaua lor bine conturată. Frenezia clipelor, privită ca o bătaie limpede de aripi, străbate egoul tegumentar al spațiului interior, pentru a se descătușa în buchete de flori, ca o bucurie dăruită fără discrepanțe întregului. Timpul, la rândul său, transformă florile în versuri, versurile în cântece, care să devină ulterior istorie: da, o istorie a purității sufletului nostru omenesc.

Cele 120 de poeme transpuse în volumul de față îmi demonstrează fără tăgadă acest lucru. Nici nu se putea o alăturare mai fericită a două stări vibraționant-emoționale care să alcătuiască o astfel de arhitectură spirituală. Ambii poeți, atât domnul Miron Țic, cât și Camelia Ardelean, în egală măsură, prin volumul *Baghete de sticlă*, ne eliberează și nouă, cititorilor de rând, gândurile, care pot să zburde nestingherite peste câmpiile rămase încă neatinse de pașii răufăcători ai îndoielii.

La bucuriile vieții, poetul ne amintește că Dumnezeu ne cheamă „Dintr-un tulnic” prin gura Sa pură și sfântă, în fiecare duminică înflorită ca un pom de cais. Neverosimil, chemarea rațiunii trezește sufletul poetei, care, precum un hoinar ce își caută adeseori drumul, se refugiază în sine, unde, prin grația divină, un bob de cer i se așază fără menajamente în poală. Privind-o liniștit în scurtul răgaz ce i s-a scurs printre degete, corpul seniorului respiră pe moment veșnicia cerească.

Aflată „La clinica părerilor de rău”, poeta descoperă și dânsa, brusc, rugăciunea, prin care speră să poată atinge cât mai curând piscurile înălțătoare ale divinului har. Că ne fâstăcim pentru un rest de zâmbet, îmbrăcați în zdrențele durerii, ne prevestește că vom cerși lumină, vâslind cu sânge, bezmetic, printre ghețuri, fără să ne dăm seama de împotmolirea comună în smoala păcatului devenit, între timp, hrană de devorat (poemele: „Zdrențele durerii”, „Am obosit să tot alerg prin viață”, „Sub reflectoare”, „Balaurul himerelor ne-nghite”).

Tânăra poetă, cunoscând aprofundat arta sonetului și a rondelurilor bine meșteșugite, ne evocă faptul că printre versurile sale foșnesc dorinți, edenica secundă adormită o bântuie cu stafii de ploi peste parfumul cuvintelor nespuse, proclamând răspicat că le va fi autoare (vezi poemele: „E-o toamnă coaptă, în caleidoscop”, „Tăiem adânc în muguri de angoase”, „Rondelul cuvintelor nespuse”). Deprinsă cu versul rimat în diferite moduri, ne petrece cu „Scânteii” prin „Toamna

muribundă”, unde „Nuferi” aliniați cu „Fantezie” râvnesc la hesperidele aromatizate cu „Parfum de ninsori”.

Din starea euforică a poemelor, uneori revenită la realitatea socială a momentului, realizează că a obosit să mai creadă în minuni, că pe sub coaja zilelor colcăie relicve, că în infern sobolii țes manifeste și că soboare de frunze ne trag la toți peste ochi un veșted oblon (vezi poemele: „Ne batem joc”, „Pe sub coaja zilei”). Visând încă de pe acum la nemurire, prin poemele „Eu voi pleca, iubite”, „Aș vrea să evaderez”, „Acced prin aștri”, considerându-se „cea mai simplă steauă dintre vii”, ea cere ajutorul Fortunei (s-o atingă cu o vergea), ca risipită din propria-i strânsoare, să poată îmbrățișa universul.

La rândul său, fericit de iubirea vieții „Cândva”, Seniorul, ascultând simfonia torsului de pisică, ne transmite că va rămâne același nesătul de parfumul florilor de lalele „Cuibărite-ntre gânduri”(le sale). Amintirile, recernute prin vibrația torsului (timpul ancestral), îi desenează pe retina minții „Portrete”(le) metaforizate ale părinților, într-un țarm lung (tata), pe care a acostat, ca o pânză albă de corabie (mama), pecetluind astfel paraclisul de odihnă al vântului, prăbușit de zăpezile aspre din nordul imaculat al amurgurilor.

Drumul seniorului este un vis cu flori, râsul copiilor o adiere peste cumpăna fântâniei, „Roua cuvintelor” o purpură (în formă de pasăre) a zborului, petalele florilor litere din alfabetul poemelor, care nu se vor încheia decât atunci când va pune punct doar el, cu

propriul său sânge. Că trăiește în aceeași lume cu noi, ne invocă arșița femeii care nu mai știe să râdă, iubirea și zâmbetele la talcioc care nu mai au valoare, logodnele dragostei fiind doar ispite bune de alungat însingurări, căci „...ninge întotdeauna acolo unde vrei să visezi”.

„Intrarea în timp” și-a făcut-o dintr-un capăt la celălalt al pământului, ca șarpele de sub talpa casei să-i cânte dorul c-un fluier de grâu. Așezat cu mintea pe umerii calzi ai femeilor din „Oglinzile” prea mari sau prea mici și adeseori inutile, cineva i-a adunat, ca mireasa în fața altarului, toate sentimentele și i le-a pus într-un vas de argint cu picături de aghiasmă.

Prin poemele „Îndemn”, „O altă naștere a grâului”, „Dintotdeauna”, „În fiecare toamnă”, „Eu sunt poetul”, urmărit de steaua femeii iubite, el prevede o altă naștere a grâului din pânzele toamnei viitoare, pregătindu-și, de altfel, plecarea cu merindele iubirii, viața nefiind altceva decât „Tramvaiul roșu” trecând prin sufletul nostru, al tuturor, asemeni poetului Labiș.

În felul acesta, volumul de poezie *Baghete de sticlă*, asupra căruia m-am aplecat cum am putut și eu, să îi înțeleg noima, m-a condus la ideea că poate fi privit ca o chintesență a dăruirii poetice între generații, un act de comuniune sufletească, un bun prilej de înălțare individuală prin spirit, o altă cale de a scăpa din matricea obscură a realității, înotând prin valurile oceanului de marasm ale îndoielii.

Dumitru Dumitrescu

Poezii
Camelia Ardelean

Privesc pe geam...

Privesc pe geam la toamna care pierе
Și-albine de-astă-vară mă colindă;
Se strâmb-un chip, sardonіc, din oglindă –
Idunna* astăzi nu mai are mere.

Jucându-și mâna pe un as de ghindă,
Călăul sorții drepturile-și cere –
Îmi fură știma vremii din putere,
Junețea mi se spânzură de grindă.

Atunci când vrejul trupului se-ndoaie
Și câștigăm în râvna de-a striga
La clipele de lut, cernute-n ploaie,

Afară din morminte să mai stea,
Evlavioși, întoarcem încă-o foaie,
„Sfințiți” de teama-n Helheim* de-a zbura.

(2022)

***Idunna**: zeița tinereții veșnice, ce deținea merele de aur ale tinereții (în mitologia nordică).

***Helheim**: țărâmul morților, guvernat de zeița Hel (în mitologia nordică).

Sunt omul...

Sunt omul-râu și-n vadu-mi singuratic,
Sub pietre vii, mă-nghesuie tăceri.
Adeseori, în murmuru-mi apatic,
E simfonia ultimei căderi.

Sunt omul-vis... Sub draperii de ceață,
Simt sfâșierea strașnicei furtuni,
Pe vechi himere-n terna dimineață,
Văd noua mască a grăbitei luni.

Sunt omul-nor și de-aș aduce ploaia,
Aș pune-o scut la poarta din cuvânt,
M-aș agăța de cer, să-nlătur droaia
De meteori cu trist deznodământ.

Sunt un hoinar și îmi aleg cărarea –
Autostradă ori alee-n parc.
Căzut în gol, mă-ndrept spre închisoarea
Predestinată-n iluzoriul țarc.

De m-aș preface-n înger de lumină,
M-aș dezbrăca de răni și de poveri,
Dar n-aș uita că apa cristalină
Un râu de smoală fost-a, până ieri...
(2016)

Adesea mă refugiez în mine

Adesea mă refugiez în mine –
Corabia-mi salvez de naufragiu;
Cu verb plăpând aduc livid omagiu
Angoaselor cu chip de mărăcine.

Aștept din partea zeilor sufragiu,
De mâine să cârmesc în ape line
(Corvidul clipei greu se mai abține,
Pe micul meu atol, de la carnagiu).

Talazuri bete sfârtecă din provă
Și boturi de rechini lovesc în cală.
Prizonieră-n mica mea alcovă,

Iau plinul dintr-o stea aproape goală
Și-n piept însămânțez o supernovă;
Un bob de cer mi se alintă-n poală.

(2022)

Ultimul vis

Suiți pe creasta ultimului vis,
Privim, apatici, la ce-am strâns în urmă,
În colivia opticii de turmă,
Dintr-un infern cu iz de paradis.

Uităm de noi, într-un ocean secret
De suflete rănite și stocate
În studiul vag de fezabilitate,
Într-un destin departe de concret.

Și navigând prin timpul decrepit,
În viața goală ca un băț de bambus,
Ne strămutăm din mohorâtul campus,
Sătui de-ndatoriri și slugărit.

Neliniștiți, sperăm că vom găsi
Acea tăcere plină de Lumină,
Promisă-n cărți, prin grația divină,
Sus, pe tărâmul celor demult vii...

(2016)

În tine-o Atlantidă se scufundă

De unde cresc atâția mărăcini
Pe coapsa unei veri întortocheate,
Înfipți în piele cu abilitate,
Pe o abscisă frântă printre vini?

În noi se sting trăiri edulcorate –
La stânga zei, la dreapta filistini;
Nu mai răzbești o rază să-ți anini
De crucea gârbovită de păcate.

Resuscitezi furtuni în oaze mute,
Te-agăți de-o Euterpe muribundă;
Cu cât te deplasezi spre senectute,

Și rănilile din versul tău abundă.
Dospesc în cuget șanțuri și cucute;
În tine-o Atlantidă se scufundă...

(2022)

Pe vălul minții-mi plouă rătăcit

Pe vălul minții-mi plouă rătăcit,
Cuvinte pe sub picuri se destramă,
În tigva nopții iar m-am bălăcit,
Îmi joacă muza într-o nouă dramă.

Îmi joacă muza într-o nouă dramă,
Cu grația-i pe muchie de vis,
Își fâlfâie rugina lângă vamă,
Pe drumul dintre iad și paradis.

Pe drumul dintre iad și paradis
Sunt stoarse diminețile de sevă,
Iar nopțile-mi sunt scrise în zăpis,
Sub astrul angrenat în noua grevă.

Sub astrul angrenat în noua grevă
Mai caut primăvara în firide;
Din sloi reinventez o nouă Evă,
Să-i sprijin cerul pe cariatide.

Când vechi apusuri aripile-mi frâng,
Am răsăritul sub piciorul stâng...

(2018)

Însăilând vocabule cuminte

Însăilând vocabule cuminte,
Pe-al rugăciunii veșted colier,
Am mai găsit, în vârful de palmier,
Pe insula din gând, un iamb fierbinte,

Iar un troheu cu zâmbet efemer
Mi-a luminat cărările din minte –
Descopăr azi, săpată-n oseminte,
O uliță pe care pot să sper.

Ca un cârpaci eram (în păslea vieții,
Redecupez pătrate dintr-un cerc).
S-au aburit ferestre în pereții

A căror îndurare o încerc,
Sperând să scap “mai” viu dintre scaieții
Ce pus-au stăpânire-ncet pe berc*.

(2022)

***berc**: (Reg.) dumbravă (aici).

Rondelul omului căzut

Lumina omului căzut
Reînflorește în iertare;
Din haos, roadele amare,
Cu muguri noi au apărut.

Când viața îi mai dă un șut,
Cernând himere peste sare,
Lumina omului căzut
Reînflorește în iertare.

În schitul sorții, neștiut,
Refugiată în blazare,
E revocabila chemare
A paradisului pierdut.

Lumina omului căzut...

(2018)

Descopăr brusc febrila rugăciune

Descopăr brusc febrila rugăciune –
Râvnitul pai la malul unui râu
În care peștii-noată în desfrâu,
Prin valuri cu nuanțe de tăciune.

Ades păcatul, ca neghina-n grâu,
Dădea din coadă-n cerebel să sune;
Voia, morbid, să intre-n acțiune,
Căințele să mi le țină-n frâu.

Îmi țipă-n vene-acut zădărnicia,
La clinica părerilor de rău,
Acolo unde, prinsă în fobia

Popasurilor între rai și hău,
Mai sper la harul Tău, ca Ieremia,
Cu sufletul pe piscuri de Rarău.

(2022)

Cu zborul frânt în iris...

Cu zborul frânt în iris deseori,
Ne iscălim îngenuncheați sentințe
Sau colectăm din fugă neputințe,
Îndepărtați de cei mai intimi sori.

Făcând prăpăd în lanul de dorințe,
Purcedem la cules de meteori,
Simțind ce simplu este să cobori
Și să pășești pe veștede voințe.

Dac-am putea, din resturi de morminte,
Un alt Eden să-nfiripăm cândva,
Să ne-nfruptăm, flămânzi, din cele sfinte,

Însuflețind aripi de mucava,
Ne-am ușura din cruci, luând aminte
La frigul ce în inimă răcnea.

(2019)

Se scaldă-n beznă clipele...

Se scaldă-n beznă clipele din urmă
Și Iuda crește-n fiecare om,
Din sânge-n fibre, până la atom;
Cu gheare mișelești în cuget scurmă.

Se-aruncă-n săbii ultimul bonom,
Să dovedească spiritul de turmă,
Dar ascuțișul minții i se curmă
Și nu mai crede-n Deuteronom.

Un șarpe lacom își înfige dinții,
Rupând din trupul cerului din noi
(De sine fug copiii și părinții),

„Meniul” are gustul de noroi;
Ne zvârle-n râuri de catran arginții,
Păcatu-și țese-n atrii mușuroi.

(2022)

E prima zi...

E prima zi când mă simt vie
Și cred că moartea mi-a murit,
Mă întrupez dintr-o stafie
Cu iz de lemn mucegăit.

E prima scenă-ntr-un spectacol
Cu deziluzii la pachet,
Când indolentul meu oracol
Mi-a prevestit, scurt, un blanchet.

Flămândă sunt, azi, de iubire,
Avid mi-e sufletul cel gol.
Pribeagă-atinsă de-amăgire,
Plonjez din do în si bemol.

Pierdut în noua sa beție,
Respiră lutu-mi ambulant
O libertate-n colivie,
Într-un destin beligerant.

(2016)

Eram un pom...

Eram un pom cu frunzele de aur
Și fruntea-ncununată de lăstari,
Gustam arar din sâmburii amari;
Tăcerea lunii îmi era tezaur.

Mă-ngemănam cu frații mei arțari;
Nu bănuiam că-n penele-i de graur,
La umbra-mi poposea un minotaur,
Sedus de fructe cu esențe tari.

N-ai cum să-ți pui la înflorire scuturi,
Când sevele din tine se revarsă,
Și chiar de faci colecție de șuturi

În resturi de tulpină-aproape arsă,
Nu ți se sting din sfintele avuturi;
Lumina nu cunoaște cale-ntoarsă.

(2022)

Zbaterile din adânc

Simt zbaterile din adâncul meu –
Un vechi copac, ce-nvață-ncet să geamă.
Din trăsnetul căzut instantaneu,
Scânteile rămase-n van mă cheamă.

Sunt prinsă-ntr-un năvod de amintiri,
Prin ochiuri zboară câte o secundă.
Rugina nopții-atinge reci priviri,
Pe-o lună-ndurerată și profundă.

Trăiesc într-o poveste de adult,
Cu-„a fost odată“, într-un colț de lume,
Și mor câte puțin când o ascult,
Renasc, apoi, în timpul pus pe glume.

Urcând pe scara înspre miazăzi,
Mă poticnesc în colțuri de tăcere.
Noi răni adânci pe gânduri străvezii
Ating lumina. Nu mai simt durere...

(2016)

Să faci la suflet radiografie

Să faci la suflet radiografie,
Ca alpinist pe stânca din cuvânt,
E ca și cum te-ai anina de vânt
Sau din deșert ai recolta scumpie.

Să-nvii silabe-i tot ce ai mai sfânt,
Te paște-un „virus” zis calofilie;
De-ți faci în lanul minții terapie,
Nici nu mai simți mireasma de pământ.

Taumaturg al propriilor vise,
Sătul de lanțuri și de omilii,
Vrei să te-avânți în lumile nescrise,

La adăpost de corbi și pandalii,
Dar te aștepți adeseori să ți se
Audă gândul, parc-ar scârțâi.

(2022)

Oglinda sorții

Plouă peste lume cu adânci suspine,
Iar speranța nouă tinde spre ocult,
Așteptăm o rază care să ne-aline,
Retrezind zglobie-al fericirii cult.

Îngerii de ceară nu ne mai ascultă,
Rugăciuni febrile tremură în van,
Copleșiți de reguli și mâhnire multă,
Aruncăm credința peste paravan.

Suflete de gheață, ca-ntr-o bibliotecă,
Zeci de pagini goale lin își răsfoiesc,
Ofilita soartă-și plimbă pe potecă,
Avansând rănită, zâmbetul grotesc.

În oglinda vie ne privim cu teamă,
Îngroziți de-abisul ce-l putem vedea,
Respirând cuminte, ne-ndreptăm spre vamă,
Croșetăm fantasme după o perdea.

Stăm zidiți în ocne de singurătate,
Îmbrăcați în straie de circari banali,
Deghizarea-n iarnă n-am pus-o deoparte,
Ne-am rămas, în viață, cei mai mari rivali.

(2015)

În noi sălășluiește Everestul

În noi sălășluiește Everestul,
Pe trepte de granit urcăm spre stele
(De multe ori cu pana în atele,
Ne scriem pe-ndelete manifestul).

Mutăm lumina prinsă-n cercevele
Pe-un stei secret, la adăpost de restul,
Sau facem, de pe-orbite stranii, gestul
De-a pune veșnicia-n ghilimele.

Pe pârtia dorințelor abstracte,
Cu bețele luxate uneori,
Avizi căutători de artefacte,

Prin ghețuri hămesite de comori,
Lăsat-am avalanșele intacte
(Înfipt în schiuri, simți că poți să zbori).

(2022)

Zdrențele durerii

Azi, îmbrăcați în zdrențele durerii,
Nu suntem nici la modă, nici vetuști,
Închiși în reprobabile, noi cuști,
La granița mâhnirii sau căderii.

Obișnuiți cu-aceleași rezultate:
La școala vieții veșnic repetenți,
Ne ploconim pentru un pumn de cenți,
Zidim bordeie, dar visăm palate.

Ne fâstâcim pentru un rest de zâmbet.
Cu bucurie ni l-am da la schimb,
De s-ar putea, pe-al îngerilor nimb,
Doar să scăpăm de-al negurilor plânset.

Și speriați de viciul îndoielii,
Ne-nghesuim, pasibili delicvenți,
Pe-un raft subtil, croit pentru clienți
Sătui de exercițiul temenelii.

(2015)

Am obosit să tot alerg prin viață

Am obosit să tot alerg prin viață,
Din colț în colț, lumină să cerșesc,
Ori să aștept un comitet ceresc,
Să îmi transforme fierea în dulceață.

În oaza minții spinii se-nmulțesc;
Dintre osânde-aș smulge-o dimineață,
Dar țurțuri negri vara mi-o înhață,
Când mă dezbrac de visu-mi pitoresc.

M-am săturat mereu să-mi fie frică
De spaima de-a zbura cu aripi frânte;
Curajul din tulpina mea abdică.

Îmi caut viața printre pumni și trânte,
Cu versul prins de-un colț de filimică
Și glasul spart de bocete răsfrânte...

(2022)

Sub reflectoare...

Sub reflectoare, viața-i mai bogată
În păcăleli scăldate-n veșnicii;
Încercuiți de fade ineptii,
Ne învârtim amarnic sub o roată,

Cu-n aer grav de sfântă plictiseală,
Striviți de noi păcate și beții,
Imuni la ghinion sau profeții
Și istoviți de-așa chiverniseală.

Zarafii timpului oferă clipe
De fantezii gătite-n mucava,
Din ore seci, șezând pe o sofa
A viselor arzând să se-nfiripe.

Dar când luminile se sting deodată,
Realizăm ce singuri am rămas,
Nepregătiți de grabnicul popas
Și părăsiți, cu nul regret, de gloată.

Încep să cadă, unul câte unul,
Toți laurii cu greu colecționați,
Pe vremea când eram aproape frați,
În fală și prostie, cu păunul.

(2015)

Balaurul himerelor ne-nghite

Balaurul himerelor ne-nghite,
Îi cade greu balastul la stomac
(Simțim cum izul lor ambroziac
Ne-nfige-n humă gânduri și ispite).

Bezmetici, printre ghețuri, în caiac,
Vâslim cu sânge, de gerul ne permite;
Striviți de rangul nostru de termite,
Sorbim din surogate de caimac.

Râvnim la mici crâmpeie din Valhalla,
La brațul lui Ondin să defilăm,
Când osul minții e cuprins de boala

Căderii-n gol, ce ne-o imaginăm,
Dar prea zeloși, ne-mpotmolim în smoala
Păcatului, pe care-l devorăm...

(2022)

A-mbătrânit și timpul...

A-mbătrânit și timpul fără vârstă,
Se adâncesc și norii-n aspre ploi;
Spălați de vechi păcate și noroi,
Ne cernem stropi de cer într-o batistă.

Plecând cu sufletu-n cantonamente,
Ni-l mai izbim de zidul vieții-n doi,
Fâșii din el se-adună-n mușuroi,
Se-mpart și clipele pe sortimente.

Ne agățăm de lume ca de aer;
Împresurați de-atavice stihii
Și-nspăimântați de crude veșnicii,
Ne-nfășurăm pe trup al sorții caier.

De ne-ar lăsa destinul diabolic
Frânturi de vise scoase la mezat!
Cu șovăieli să le fi cumpărat,
Tot am fi vrut un răsărit bucolic.

A-mbătrânit și timpul, ce eroare!
Dar alergând spre Marele Final,
Pe un traseu obscur, original,
Ne cramponăm în propria lentoare...

(2015)

Stafii de gânduri...

Stafii de gânduri, bete, nu-mi dau pace,
Se sprijină de colțuri, somnolând;
Un pui de cerb, cu aerul plăpând,
Pășește-n mine-agale, ca pe ace.

Foșnesc dorinți sub gratii moi, pe rând,
Angoasele țâșnesc din carapace;
Din clipă mușcă lacrima, vorace,
Când soarta bea oțeturi la comând.

Aprind lămpașul, să găsesc drumeagul
Prin pâcla de banal, cotidiană,
M-agăț de versuri în arhipelagul

Cuvintelor și ca o amazoană
Despic silabe. Fac apoi pe magul –
Transform o slovă moartă-n gețiană...

(2022)

Sunt circarul vieții mele

Sunt circarul vieții mele,
Uneori joc propriul rol,
Publicului-i fac bezele,
Îi dau doza de Carmol.
Alteori mă plimb pe sârmă,
Ca un bun echilibrist,
Fac și tumbe, mai pe urmă,
Pe pământ sunt doar turist.
La comandă, plâng întruna,
Pot să râd chiar, la nevoie,
Îmi gust zilnic mătrăguna –
Drogul meu cel mai de soi.
Comandați-mi un spectacol,
Recit dramă sau pamflet,
Pot chiar să vă fiu oracol,
Deși pare desuet!
Nu-i nevoie de bilete,
Teatrul este gratuit,
Însă dese scenețe,
Astăzi m-au cam ostenit.
Sunt circarul vieții mele,
Un Charlot cu zâmbet trist,
Printre false temenele,
Mă consider un artist...

(2015)

E-o toamnă coaptă, în caleidoscop

E-o toamnă coaptă, în caleidoscop,
Cazată la-ntâmplare prin hoteluri,
Trăgând de timp în numeroase feluri,
Să ne absoarbă-n sufletu-i miop.

Punând la punct ”nevinovate” țeluri
Și profitând de zor de-un astru șchiop –
Un moș nătâng, cu față de ciclop –
Își pune-n gând a inspira pasteluri.

Hiadele îi spulberă elanul;
La zeul ierbii face temenele,
Dar ghinionul curge cu toptanul –

Pe când credea că scapă de belele,
Se-ncruntă peste umăr Caraimanul:
Din zidul ploii zboară pietricele.

(2022)

Străini

Azi suntem bieți străini, ciocnind același zid
Cu margini de granit, nou zugrăvit în humă,
Avem același vis cu gust alcaloid
Și-același orizont, redus la o cutumă.

Nu mai putem spera, deși avem un țel,
În lanțuri lungi de fier se zbate-a noastră vină,
De-a fi doar muritori, cazați într-un hotel,
În care cel plecat, nicicând n-o să revină.

Privim la cerul Tău c-un zâmbet istovit,
Ne-mpreunăm, umili, iar palmele a rugă.
Deși ne dezrobești, noi tot am zăbovit
În patima stupidei mentalități de slugă.

Azi suntem bieți străini, debusolați total,
Ni-e răsăritul orb și-apusu-i o scânteie,
C-un puls țipând grăbit, visăm evasitotal,
Trăind păcatul Evei, edenica femeie...

(2015)

Tăiem adânc în muguri de angoase

Tăiem adânc în muguri de angoase,
Aroma lor ne stă în gât, coclită
(Pe crengile atinse de artrită
Atârnă, de un ștreang, speranțe roase).

Edenica secundă-i adormită,
Pe chipu-i alb se-nghesuie grimase;
Un ornic cam bezmetic stă de șase,
Cu sulița de-o rază priponită.

Atunci când îndoiala ne încearcă,
Sunând din clopot în a minții oază,
Ne bântuie stafii de ploi, de parcă

Furtunile în creier acostează,
Și prosternați, cu rugăciunea learcă,
Simțim în plexuri spaima cum nechează.

(2022)

Albatroși

Din mine zboară pașnici albatroși,
Cu aripi împletite-n cer a rugă,
Sub norii cochetând, aventuroși,
Se-ascund de-a șovăielii buturugă.

Atât de puri pe-albastrul infinit,
Li-e zborul frânt de faldurile sortii.
Pe crengi îndepărtate de zenit,
Culcușul lor sfidează umbra morții.

Au visul întinat de amintiri –
Prea cenușiu sau... mult prea întuneric,
Așteaptă lângă plajă, la „sosiri”,
Rebelul val, plonjând în el feeric.

În ciocul ațintit spre asfințit
Aduc în grabă câte o felie
Din luna gri, cu chipul obosit,
Să-i facă noptii-adâncă temelie.

Prin țipete pătrunse de amurg,
Se conturează-o nouă dimineață.
Tremurător, secundele se scurg
Din albatroșii mei sculptați în ceață...

Navigatori

Renaște-n paltini clorofila, zvâcnind sub paveze de nori;
Rămas-am, printre neputințe, debusolați navigatori.

Sub aripi crește-un dor de-albastru în fiecare porumbel;
În lutul nostru coexistă un înger și Mefistofel.

Se-oprește clipa din zvâcnire la poarta unui alt tărâm;
Trăim minutul machiavelic, prin care visul ni-l tărâm.

Planăm adesea în confuzii, ostatici între Yin și Yang;
Din când în când, primim în plexuri al vanității
bumerang.

(2022)

Rondelul cuvintelor nespuse

Parfum de cuvinte nespuse
Își scutură astăzi ninsoarea;
Zvâcnește în mine candoarea
Din lacrima ploii apuse.

Străpungerea iernilor ruse
Îngheață iubirii culoarea,
Parfum de cuvinte nespuse
Își scutură astăzi ninsoarea.

Respir amintirile duse,
Păstra-le-voi veșnic savoarea,
De-acum mă proclam autoarea
Poemelor verii supuse.

Parfum de cuvinte nespuse...

(2016)

Frunza

Privirea-mi cade peste frunza ce plânge surd la geamul
meu;

În suflet geme nevăzutul și-un dor acerb de Prometeu.

Rescrie toamna-n palimpseste pe fiecare strop de vânt;
Apune până și cerneala pe piscurile din cuvânt.

Golumbii cântă peste burguri un recviem în do minor;
Imită ploaia acalmia din ancora unui vapor.

Se frânge timpul în crevase în visul meu incandescent;
Romanul verilor albastre-și schițează ultimul fragment.

(2022)

Am locul meu sub soare...

Am locul meu sub soare și nimeni, niciodată,
Chiar risipindu-mi umbra, nu-l va putea lua.
Pe valurile sorții, plutind debusolată,
Doar eu îmi caut țărnel unde să pot visa.

Mi-e ancoră suspinul care mă ține-n viață
În marea de iluzii, pictată cu rechini,
Ori clipa muribundă, din plăsmuita piață,
Vândută la tarabe, pe stive de ciulini.

Constat că mai sunt vie, da-mi plânge rădăcina
În lutul de fantasme, încremenit demult,
Săpând printre morminte, mă-nvăluie ruina.
Sub masca-i străvezie, adâncul mi-l ascult.

Am locul meu sub soare – o insulă pustie,
Cea care ispitește doar oameni-surogat.
Sub freamăt de talazuri, constat că mai sunt vie,
Clepsidra cu himere nu mi s-a erodat...

(2016)

Scântei

Se frânge ziua fără grabă în milioane de scântei;
Deplânge astrul libertatea din vremea când era holtei.

Adastă seara peste crânguri, oprindu-se
după un grui;
O mică rază selenară se simte brusc a nimănu.

Răsfiră noaptea peste glie eşarfa-i moale
de satin;
Mugeşte-n dorul său de ciută, în codru, cerbul carpatin.

Adoarme slova-n călimară, visând nuanţe
de-ametist;
Un greier pus pe Țopăială îmi aminteşte că exist.

(2022)

Toamnă muribundă

Pe buze de-ntuneric scrâșnește-un țipăt sec,
Suspină pe fereastră o lacrimă amară,
E-această nouă toamnă fiorul intrinsec
Al spinilor căinței din searbăda mea vară.

Mă ghemuiesc la pieptul zăbavnicelor ploii,
Vioara amintirii mai tremură din coarde,
Deschid răvașul nopții din visurile-mi sloii,
În palmele de humă se-adună frunze-n hoarde.

Furtuna-nsingurării mă strigă-nfiorat,
Vitrina unui suflet pierdut se aburește,
Prin ramurile sorții – rebelul candidat
La flamura iubirii ce lent se risipește.

Strâng perle de lumină din astrul muribund,
Pe aripi de tăcere le-aștern, ca un tezaur,
Mă doare anotimpul, în poala lui m-ascund,
Culorile-amăgirii i se preschimbă-n aur.

Trosnește-n mine seva rănitelor păduri,
Mă strâng în brațe gânduri din ceața temătoare,
Resimt încătușarea nostalgicei naturi,
Pe-a lumii etajeră și umbra clipei moare...

(2016)

Nuferi

În mine tace iar oceanul, în tine-și țese-un geamăt scut;
Cândva-ntâlneam un lan de nuferi la porțile unui sărut.

În mine țipă-un vârf de lance, în tine zace-un alizeu;
Magia dintre noi se sparge, iar frigul are un puseu.

Prin cord se plimbă asimetric un simțământ descumpănit;
Angoasa își dă rămă ziduri ce dragostea au păcălit.

Pândim avizi la estacade un murmur cramponat de val;
E mult prea strâmtă închisoarea din cercul tău cu nor
oval!

(2022)

Ascult cum înflorește un cais

Ascult cum înflorește un cais:
Mustește-n matinala simfonie
Din ploaia de speranțe, limonie,
Pe crengile cu ifose de miss.

Sub scoarță bate inima de foc
A florilor – mătase vinovată;
Petalele cu tentă de agată
Își caută fărâma de noroc.

Calin, cu răsăritul arzător,
Corole delicate se cunună,
Plătesc naturii tainică arvună,
De primăvară când le este dor.

Arome se despoaie benevol,
Sub astrul cu reflexii de oglindă,
La poarta universului colindă –
E vremea incitantului survol!

Ascult cum înflorește un cais
Și seva-i resemnată cum palpită –
Prizonier în soarta decrepită,
La granița fatidicului vis...

(2016)

Fantezie

Mi se frânge-adesea versul de prea multă fantezie
Sau câteodată slova zace sub anestezie.

Mai flambez câte-o consoană, să o epurez de „pete”,
Ori presar peste vocale flori, mărgele și paiete.

Se ascund în avanposturi paranteze și noeme;
Să se-nfrupte din hârtie parcă este prea devreme.

Mă desparte-un hop de muza năzuroasă ori placidă;
E cam greu să guști oțeturi, când râvnești la hesperidă*.

(2022)

***hesperidă**: Fruct cărnos asemănător cu bacă, cum are portocalul, lămâiul etc. (aici).

Parfum de ninsori

Peste zorii de gând e-un parfum de ninsori
(Sub arcadele vii, respirând, te-nfiori),
Printre fulgii de nea, într-un zbor auster,
Țipă-un suflet captiv în fărâma de ger.

O aripă s-a frânt sub tăcerea-n declin
Și așterne pe răni un apus coralin,
Orizontul fragil nu discerne, placid,
Că sub țurțurii-avizi s-a comis genocid.

Ne mai ning dezolant meteorii, pe rând,
Acuarele de zări picuiesc, sângerând.
Renăscuți din zăpezi, degustăm dimineți
Dintr-un astru infirm și ridat pe pomeți.

(O sibilică stea, licărind, m-a vândut
Unui front sprijinit pe un ultim recrut);
De sub pleoape de vânt, rămășițe de sloi
Reanimă spontan anotimpul din noi.

Câte vifore-n teci un îngheț prevesteau,
Biciuind cu fantasme trecutul, pe șleau,
Câtă chiciură-n van stă-n copacul ascuns
Într-o inimă-având răsăritul străpuns?

Rătăciți prin nămeți, ne-adâncește în vid
Un fior pervertit de un frig insipid.
Într-o vamă de timp, în cucernic popas,
Am transcende în vis și al iernii impas...

(2016)

Triluri

O mierlă și-a schimbat programul de triluri lângă casa ei;
Pășim prin umbre de nisipuri, însă ne credem corifei.

Se zbate burgul sub năframa de țipete, moloz și praf;
Pe fiecare frunte soarta gravează-adânc un epitaf.

Șoptesc în limba lor castanii povești din lumea de
demult;
În cuget și-a deschis aleanul, printre vocabule, un pult.

Doi tineri ocoliți de muză privesc graffiti pe un zid;
O cioară-și scutură “taiorul”, captivă-n cântecu-i morbid.

(2022)

Un acvilon* subit mă sabotează

Un acvilon* subit mă sabotează,
În avanpostul stinselor iubiri
(Când poți pe-o ață drame să înșiri,
Nici conștiința nu-ți rămâne trează!).

Un boț de suflet putred în simțiri –
Noi răsărituri brusc mi se ridează,
Iar vechiul puzzle viața o mimează:
Aceași nuntă – revocații miri.

Mi-am adunat din bâlciuri măiestria
De-a cerne nori, cu aer de chefliu
Ce-și plimbă-ades aracii de pe via

Din câmpul fad, prin visul străveziu,
Sperând să schimb treptat anatomia
Păcatului, ce parcă-i mult prea viu...

(2016)

***acvilon**: crivăț

Mă-mbăt cu apă moartă...

Mă-mbăt cu apă moartă la crâșma zisă viață,
Mai am în pușculiță vreo câțiva gologani;
Pereții puși pe șotii de piele se agață,
Mintîndu-mă cu visul din floarea de castani.

Eram precum intrusul din propria genune,
Dar azi bacchusiana fervoare m-a-ncolțit;
În sulițe de gânduri curajul de-mi apune,
Mai trag un gât din sticla cu tentă de cromit.

Pe sârmă oscilează iluzii carnivore –
Le-a prins euforia de câte un picior
(Pe calea către iaduri sunt câteva Gomore,
Ce-și strigă ignoranța și umbrele în cor).

Idei fosforescente se-nghesuie să pască,
Din iarba cutezanței de-a fi, un ultim smoc;
Se-ascunde-n conștiință un sâmbure cu mască,
Prin gânduri turmentate, ca în caleidoscop.

Absorb reminiscențe din tipica povară
A golului de sine, ce da pe dinafară...

(2022)

Ne batem joc...

Ne batem joc de clipa ce-o avem,
În soarta măcinată-acut de boală,
Sportivi nătângi, cu iadul în tandem,
Printre ninsori mai dăm o rotocoală.

Am obosit să credem în minuni
Cu aripi reci pe umbre de cuvinte
(Abia mai poți din visuri să te-aduni,
Să te târăști, încet, spre înainte!).

E prea târziu să mai gonim prin timp,
Cu o valiză plină de comete,
Am importat himere din Olimp,
Ni-e viitorul gri și plin de pete.

E rânduit să devenim ocnași –
Ascunși de gratii, rar găsim o „strungă“,
La închisoarea morții suntem (l)ași –
O-ntrecere cu scorul într-o dungă...

(2018)

Pe sub coaja zilei...

Pe sub coaja zilei colcăie relicve
De minute calpe, sparte-n gălbenuș,
Își ițesc condorii palidele tigve;
Un fior de ploaie geme sub arcuș.

În răscrucea vremii tremură castanii,
Protejându-și coama de-un atac celest;
Împletește toamna sub pământ jelanii –
Din infern, sobolii țes un manifest.

Se ascunde slova-n clonțul cucuvelei,
Răsucită-n sine, plină de catran;
Se închină via cu credință celei
Ce-i veghează rodu-n fiecare an.

Se pitește vântul iute în firidă,
Domolind elanu-i de actor grăbit;
Căutând nimicul din mulțimea vidă,
În vigoarea pietrei el s-a cuibărit.

Un sobor de frunze, as în cantilene,
Și-a năimit orchestra pentru un sezon;
Emisfera tristă-și trage peste gene,
Cu mișcări subtile, veștedul oblon...

(2022)

M-ai mângâiat cu slove...

M-ai mângâiat cu slove din coajă de copac,
Pe-un pat din răsărituri și veri imagineare,
Mi-ai desfrunzit surâsuri ce-n rouă se prefac
(Prin aripă de flutur, lumina stea îmi pare.).

Am înțeles îndată că mai există „noi“,
Sub raze destrămate de frig și așteptare;
Prin ropote de vise și gemete de ploi,
Apusul din privire devine sărbătoare.

Mi-ai explicat afabil că valurile mor,
Ducând cu ele timpul sfărmat de întuneric,
Că astrele ne cheamă cu strigăte ce dor,
De gândurile negre primează pe generic.

M-ai ridicat din cețuri cu gustul de catran,
În clipa tot mai scurtă, avidă și pustie,
Mi-ai descheiat simțirea de lacrima în van,
Închisă-n orizonturi, mustesc de poezie...

(2018)

Încolțește marea... (blagiană)

Încolțește marea în privirea ta,
Gheața dintre inimi într-un val se sparge;
Degete de soare, după o perdea,
Mângâie surâsuri prinse de catarge.

Peste fruntea zării joacă pescăruși,
Susură lumina-n tonuri de opale;
Tu mă iei de mână, mă strecoari pe uși,
Către labirintul visurilor tale.

Se zărește „umbra unor maci“ pitici,
Pașii mi se-apleacă să le-atingă glezna,
Fluturii de miere găzduiți aici,
Astăzi în iubire cotropit-au bezna.

Flamură-i cuvântul rodnic între noi,
Gura ta-i câmpie dulce-parfumată,
Mă înfrupt din rodul verilor-convoi,
Unde curcubeul n-are nicio pată.

“Scriu în rune” focul ce s-a întrupat
În “urciorul” nostru și-ncălzește luna;
Patima ni-e pâinea, imn înaripat,
Ce hrăni-va-n suflet stele-ntotdeauna...

(2022)

În trupul meu bolnav de lipsa ta

În trupul meu bolnav de lipsa ta
Se-aprinde-o lampă tristă de veghere,
Își scutură candoarea o lălea,
Sub ploaia ce desparte emisfere.

Iubirea frântă, scoasă la mezat,
Învăluită-n ceață purpurie,
N-a fost un curcubeu, ci surogat,
Un tremur suferind de-anorexie.

În cuibul nostru – dom imaginar,
Eram prințesa nopților de-argilă,
Tu – Făt-Frumos cu aripi de Icar;
Ne-am rătăcit busolele-n gherilă.

Pe drumul aspru plin de cicatrici,
Mai luminează doar un licurici...

(2019)

Aș vrea să pleci...

Aș vrea să pleci cumva din mine,
Cu troienirea ta cu tot;
Prin câmpuri vii de cardamine,
Încerc să caut antidot.

Mi-ai stins în suflet o fereastră
Și mi-ai deschis un nou Infern;
Din snop de crini sădiți în glastră,
Observ că doar neghină cern.

Mi-e dor de fluturi și de viață!
În trenul nostru ierni converg,
De gene-un vifor se agață,
Cu sloi în lut învăț să merg.

Cuvinte ard ca o făclie
În tâmpla grea, dar nu le-auzi;
Visez o vară limonie,
Să-mi las poverile sub duzi.

Refugiată-n dor de stele,
Îmi construiesc din răni castele...

(2022)

Acced, prin aștri...

Acced, prin aștri tulburi, la iertare,
Din școala vieții-n iureș de tango,
În cosmos bate-o inimă de sare –
Un pumn de lacrimi tras la indigo.

Acced, prin aștri suri, la pocăință,
Cu nopți ghimpate-n roluri de făclii;
De-aș tencui cu raze-a mea voință,
Noi senzuri verbu-,a fi” ar găzdui!

Mi-e aspră calea către veșnicie,
De Harul Tău m-agăț adeseori
În visele-mi despre păcate-o mie,
Din care, ne-ndoios, vor crește flori.

Acced, prin aștri seci, la nemurire,
Cu tolba plină de nimicnicii,
Culege-voi din cer, cândva, safire,
Eu, cea mai simplă steauă dintre vii...

(2018)

Aș vrea să evadez

Aș vrea cândva să evadez din mine
Și pentr-o clipă să ating o stea
(Pădurea mea din suflet mai conține
Un bob de cer pe-un vârf de rămurea).

Un verde crud să-mi cânte lin din strună,
Descuț pășind pe praguri de viori;
Pocale cu ambrozie din lună
Să-mi întregească lista de comori.

Iar Helios, tăcut, să mă privească,
Încremenit în carul său de foc,
Și murgii lui din pieptul meu să pască
Un ultim sloi, respins la iarmaroc.

Aș vrea cândva Fortuna să m-atingă,
Cu o vergea, din jilțu-i de cristal,
Să-mi pilotez destinul din carlingă,
Rememorând albastrul de pe val.

Descătușat de sălcii plângătoare,
Mă risipesc în propria-mi strânsoare...

(2022)

Eu voi pleca, iubite...

Eu voi pleca, iubite, c-un ultim tren de flori,
Ciulinilor din tine le voi lăsa răvașe;
În palma amăgirii nu poți să te-nfiori,
Din blocuri mici de gheață nu construiești orașe.

Eu voi pleca, mi-e drumul prietenul fidel
Și depărtarea urlă, mă cheamă iar acasă,
În noi se prăbușește al dragostei castel
Și-n ornicul din suflet mai tace o crevasă.

Eu voi pleca, iubite, sunt doar un albatros
Cu aripi mistuite de ceața toamnei tale;
Spre marea-nsingurare, spășită, merg pe jos,
Mi-s tălpile rănite de steiuri de pe cale.

Lăstarul de simțire flămândă se usucă,
Pășește viitorul, din nou, pe coji de nucă...

(2019)

Pe trepte de mătase...

Pe trepte de mătase, cu grație de ciută,
Coboară din poveste o zână diafană,
Așterne peste zare cântări de alăută
Și lacrimă de înger desprinsă din icoană.
Sub magica-i baghetă sclipind cameleonic,
Natura adormită încet se dezmoștește;
Tiptil, un rest de nour cu rânjetul sardonice,
Atins ușor de vrajă, dispare mișelește.

Din palme-i se răsfiră oceane de smaralde –
Un verde ce se-agață cu patimă de ramuri,
În valuri de miresme pădurile să scalde
(O rază filiformă se-mpiedică de șleamuri).

Pierdut, un roi de găze se zbenguie pe coastă,
Văzând în orice mugur o nouă epopée;
Azurul din poeme pe albastrele-adastă,
Croind la poala ierbii cromatică alee.
Se-nlănțuie la soare puzderii de pâraie
Și păsări se desfată cu triluri prinse-n horă –
Divinele solfegii tăcerea o despoaie,
C-un imn al învierii în mica lor agoră.

Pe trepte de mătase, în pași de balerină,
Dansează primăvara-n veșmântu-i de regină...
(2022)

Se face noapte în cuvânt

Se face noapte în cuvânt,
Cochilia sa e-așa neclară
(Azurul nu-și mai ia avânt
Neliniștea îi dă pe-afară)!

A ruginit elicea lui,
Iar zborul nu mai are clocot;
Sub diacritice-un cucui –
Vocalele scrâșnesc în tocot.

Doar triluri fade se aud
Din amalgamul de sonete;
În seva lor de-un verde crud
Arar se-nalță un erete.

O briză palidă se-arată –
Se-ascund bujorii-i la erată...

(2019)

În steaua... (eminesciană)

În steaua care-a răsărit,
O ușă se deschide –
E un tărâm nedefinit,
Ce-abundă de silfide.

Aș vrea să bat, dar mă opresc,
Himera mă îmbată.
O fi un vis cu chip grotesc
Ori stea adevărată?

M-apropii-ncet, pășind timid –
În mine am ferestre,
Crescute într-un colț de zid
Primit cândva drept zestre.

Sub pielea mea – îngheț total;
Un Cerc Polar mă strânge,
Un picur cade-accidental –
E apă sau e sânge?

În steaua care-a răsărit,
O ușă se închide.
În mine, visul istovit,
Pe-un nor, se sinucide...

(2022)

Acești poeți cu inimi cât un munte

Acești poeți cu inimi cât un munte,
Cărând în spate bobi de univers
Și înălțând trăirile mărunte
Printre ciulinii agățați de vers,

Își dăltuiesc, cu uimitoare forțe
Și cu migală de bijutier,
În pedepsitul lut, sublime torțe,
Să-și pârguiască dorul de prier.

Ei poartă-n piept călcâiul lui Ahile,
Pășesc adesea peste crucea lor;
Călătoresc prin slovele agile,
Nu-și pun nicicând fantasmelor zăvor.

Când masca sorții răsul le îngheață,
Mai pot zâmbi în visul-fortăreață...

(2019)

Cuvinte-mi cresc...

Cuvinte-mi cresc în oaza de la tâmplă –
Sunt versuri mugurite-n aşteptare;
Un cuget în convulsii liniare
Absoarbe pâcla ce i se întâmplă.

Îngrop nevolnicia-n osuare,
Răsfir năravu-i pân` la rădăcină
(Cochilia-mi cu iz de muselină
Storcea poeme cu esență tare).

Cuvinte-mi cresc în vechile fiorduri
Săpate-n zări sătule de veghere;
Tăcerea-și lasă lacrima să spere
C-o să reia cu stelele acorduri.

Prin răni albastre clipele îmi zboară,
Cu poezia pendulând, amară...

(2022)

Captiv în noaptea de bazalt

Captiv în noaptea de bazalt,
Prin îndoielile sticloase,
Mă-ndrept spre malul celălalt,
Cu frigul adormit în oase.

Tăcerea plânge-n urma mea,
O tobă-mi bate-ncet în tâmples;
Mai am un rest de acadea
Din visul dornic să se-ntâmples.

Pândesc la colțuri crocodili,
Voind o vâslă să înșface;
Apucă-n colții lor, agili,
Plăceri înfipte-n vârf de ace.

Când Styxu-și trâmbiță chemarea,
Se zbate-n irisuri mirarea...

(2019)

Cu traista-n băț am pribegit prin lume

Cu traista-n băț am pribegit prin lume,
La timp pierdut am stat voios la rând,
Perfecta rimă-n juru-mi căutând –
Un pact cu muza aptă să mă-ndrume.

Mi-a oferit doar un contract plăpând –
Un biet sonet și câteva volume,
Zicând că are dreptul să prezume
Că spleenul mă va cotropi curând.

Aceste exprimări vaticinante
S-au dovedit a nu avea temei –
Mă paște chinu-a două variante:

Mă prăbușesc artistic pe polei
Ori mă arunc în zbor de parapante?
Ca un buimac mă-mpiedic de trohei.

(nepublicată încă în volum personal)

Un albatros murea...

Un albatros murea cândva în mine,
Firimituri de aripi mă-necau;
Se răzvrătea polenul în stamine,
Acolo unde verile-acostau.

În goliciunea sa plutea cuvântul,
Ca un trofeu de ceruri suspendat,
I-am pescuit cu patimă avântul,
Neprihănirea lui mi-e habitat.

Un albatros murea, nicio risipă
De vreun imbold noetic n-am făcut;
O nouă Evă, dârză, se-nfiripă –
Gladiatoarea lumilor de lut!

Cu nestemate slova mă înseamnă,
Precum o dulce, roditoare toamnă...

(2019)

Un gol murdar ne spânzură de oase

Un gol murdar ne spânzură de oase,
În filme cu scenarii realiste;
Se-adună figuranții-n cap de liste,
Să prindă niște porții de grimase.

Se zbate pandemia să existe –
Covidul e un virus care coase
Pe inimi «cicatrice» dureroase,
Ce-adună solitudini în batiste.

Poetul e-o revoltă necesară,
Un vultur cu privire din oțeluri,
O scoică «preistorică» și rară,

O cursă-alambicată prin creneluri –
Semințele de vis n-au cum să piară;
Prin sânge de cuvinte curg cerneluri.

(nepublicată încă în volum personal)

Păstrăm idei...

(dedicată tuturor poeților)

Păstrăm idei în stive, sub teama de rebuturi,
Cutia craniană se scutură de praf,
Cu paloșe din slove, adesea fără scuturi,
Dăm timpului din urmă un mic autograf.

Simțirea ne zvâcnește, aleargă ca o ciută,
Un suflet apostatic se vinde uneori;
Vizând eternitatea, menirea revolută,
Planăm ades alături de vulturi sau de ciori.

Clădim, din slăbiciune și lacrimi, stăvilare,
În piepturi ni se zbate o inimă de rac,
La rendez-vous cu muza, per pedes ori călare,
Pornim, cuprinși de patimi, un nou contraatac.

În zbor cameleonice, cu cerul sub axilă,
Țâșnește poezia, dansând pe nori, nubilă...

(2019)

Azi

Ucigătorul meu cu ochi căprui,
Ți-am rătăcit parfumul prin poeme,
Azi nu mai sprijini cerul nimănui
Și nu-i mai zici minunii să mă cheme.

Ne-am adunat bucățile de nor,
Cu tot cu vise strânse-n cazemată,
Azi nu mai pot din stele să cobor,
Tu să mă cerni prin zărilor de vată.

Oricâte ploi s-au răstignit în noi
(Sărmani ciorchini ce-atârână pe o viță),
Aceași sevă ne-a hrănit apoi;
Azi din trecut mai gust o rămășiță.

Spre nicăieri regretele-mi îndrept,
Ne târâim calvarul plin de spume,
Ne-a fost iubirea unicul precept,
Azi pentru tine-aș inventa o lume...

(2018)

Poezii
Miron Țic

IUBIRE DE ÎNGER

Iubire de înger
Îți culeg fructele
Din privirile ochilor
Dacă vrei mă poți săruta
Și poți să îmbrățișezi pruncii
Zilelor noastre în timpul scurs
Printre degete
Din care n-au lipsit regretele
Cuibărite-n inima unui copil
Ce privește liniștit
Pentru a nu uita timpul
Propus pentru împăcare

Atunci am stat de vorbă cu Dumnezeu
Până s-a luminat de ziuă
Iar îngerul care mi-a oferit fructele din ochii
Lui a fost și el prezent
Astfel corpul meu
Respiră acum veșnicia cerească

SCRISOARE UITATĂ ÎN BUZUNARUL UNEI HAINE VECHI

Totul a fost o întâmplare
Nu a rămas niciun semn
În jurnalul de însemnări al inimii
A fost ceva spontan și firesc
Chipul îi era de o seninătate aparte
Cum nu-l mai văzusem mai ales ochii
Cu jocul privirilor de iarbă crudă
Dar să nu uit de frumusețea mâinilor
Și a degetelor lungi și atât de transparente
Totul părea un vis și cât mi-am dorit
Să am și eu asemenea degete
Pe Cătălin l-am întâlnit de mult
Și mi-a povestit despre aceste sentimente
Din care ieșeau mugurii primăverii
Apoi am aflat că frumoasa fată nu a fost
Decât o imagine un zâmbet tandru
Ce a dispărut la o simplă adiere de vânt
Într-o dimineață i-am văzut pe cei doi îndrăgostiți
Cătălin și Cătălina frumoșii poetului
Cum se sărută cu foc și cum le crește iubirea
Sub chipul de lună nouă

DINTR-UN TULNIC

Pământul este locuit de iarba verde
Și eu voi scrie de aici încolo
Doar cu firul de iarbă
Și mă voi apropia de țărnul de unde
Pleacă ultimul cocor
La Sadoveanu și la Mitrea
În locul acela
Înflorește vederea simplă
Iar trestia se unduiește ca un cântec târziu
Dimineața împinge zorii spre lume
Gura Ta dintr-un tulnic mă cheamă
Pură și sfântă
Duminica-i înflorită ca un pom
Ca un cais
Cu suflet de om

MUTAȚIE

Gândul se umple de miez și de iubire
Îi simt puterea în tâmplă
Privirea se lovește de un colț de umbră
Se îndepărtează de ziua de ieri
Puțin demnă
Și un pic mândrită
O pasăre călătoare din seceta deșertului
Îmi cântă cu glasul ei limpede
Precum cristalul
Mă gândesc la copilăria mea
Plină de basme
Cu bravi eroi din cărți împărătești
Dealul cu mesteceni albi
Mă cheamă să-i privesc
În lumea lor tăcută

FRUNZA

În fiecare dimineată
Măsor cu privirea curtea casei
Și de fiecare dată
Îl văd pe tata
Cum își ridică pălăria
Și salută soarele
Apoi grăbește pasul
Către magazinul de amanet
Să ofere spre vânzare
Frunza pe care a ținut-o în palma
Tăcerii
Din ea a cântat la nașterea mea
Urându-mi
Ca frumoasa iubire ce creștea în mine
Să fie un tremur de vânt
Din care să izvorască adâncul depărtării

CARTEA DE LIMBA ROMÂNĂ

Gândul meu e limba română
Crezul meu e limba română
Scrisul meu e limba română
Mă simt fericit că pot să scriu
Că îmi pot folosi cuvintele
Sentimentele și gândurile în folosul
Limbii române
Scrisul pentru mine înseamnă atât bucurie
Cât și suferință
Și aleasă dragoste
Scrisul meu este cuvântul
Ce-mi hrănește
Timpul neodihnit în miezul poemului
De mai bine de o jumătate de veac

PORTRETE

Tata

Un țărm lung

Trecut dincolo de amiază

Intrat în seară

În drum spre noapte

El ține pe umeri

O haină roasă pe margini

De nesomn și de gânduri

Mama

O pânză albă de corabie

Peste care s-a prăbușit vântul

Învolburându-i părul

Cu zăpezi aspre din nord

Amurgul

Intră în trupurile părinților

Ca pe o terasă de marmură albă

PÂINEA ALBĂ A SUFLETULUI

Cuvintele nu mor
Rămân pure și vii
Ușoare aripi de păsări
Sau grele dimineți cu ceață
Cuvintele sunt ca divinitățile veșnice
Pentru poeți
Pururi mărturii
De dragoste
Pe pagini îngălbenite de veacuri
Cuvintele ard odată cu viața
Ne legitimează că trăim
În nobila înflorire a sufletului
Încărcat de revelații

RUGĂCIUNE

Azi am citit câțiva psalmi
De care mi-am legat toate gândurile
Rugăciunea a devenit propria-mi trăire
Ea îmi este purtătoare de suflet
Împlinire
Tot ce rodește ziua
Seara și noaptea
Fie-ne acum și-n vecie
Mântuirea
Cuvântul în sfânta lumină
Icoanele binecuvântate

Rugăciunea de dimineață este ca roua
Întinsă peste iarba dulce
A pământului

TE AȘTEPT

Te aștept
Undeva la marginea umbrei
Unde o parte din paradis
A devenit ruină
Te aștept
De zile și nopți
Să te țin pe genunchi
Convins că nu ne vede nimeni
Până vom trece
De acea clipă stinsă
În care privirea mea
Se va ascunde în privirea Ta
Până ni se vor trezi cuvintele

ZÂMBETUL TĂU

Eu nu am scris niciun poem
I-am respirat doar aerul
Crezând că odată și odată
Îmi voi uita numele
Sub acea umbră de metaforă
Eu nu am scris niciun poem
Am privit doar
Dintr-o noapte spre cer
Neuitând să adun din tot ce-am risipit
Zâmbetul tău

SĂRUTUL

Nu-ți ascunde zâmbetul
Lasă-l să curgă voluptuos
Peste petala gurii
Supărările
De le-ar arde focul
Cu uscăturile din pădure
Nu-ți ascunde zarea inimii
Aș vrea să te poftesc la masa de prânz
Fazan și vin
Trimise de părinți
În pahar parcă
E sânge roșu aprins
Secundele așteaptă la rând
Pentru noi doi
Sărutul
Răsăritul viu din fiecare gând

FERICIT...

Fericit de iubirea
Ce ți-o oferă femeia
Care se plimbă
Prin suflet cu pașii ei ușori
Iar tu
Îți astâmperi foamea
Și te lași în voia ei
Ademenit
Ca un șarpe
De cântecul dulce din fluier

CÂNDVA

Tot mai rar mi se întâmplă
Să mă umplu de bucurie
Să fiu binedispus
Cineva vrea să-l însoțesc
Pe strada acoperită
De ceață și de galerii de cârțiță
Cândva aici era mare veselie
Cânta Barbu Lăutaru
Și arlechinii căutau urma Zeiței Vântului
Există oare zarul norocos
Să dau cu el și să îndepărtez
Zgomotul ce se aude pe muntele pe care urcă
Sisif?
Ascult simfonia torsului de pisică
Privesc lăstunii zgribuliți de frig
Și mă întreb
De ce nu e doar primăvară
Cum să mă pot sătura
De parfumul florilor de lalele
Cuibărite-n gânduri?

ÎMI AJUNGE STRIGĂTUL TĂU

Nu-mi spune nimic
Îmi ajunge strigătul tău
În câmpia ce nu se mai termină
Mă apropii de tăcerea ta
O tăcere apăsătoare și grea
Aici este imaginea pădădiei
Ce nu se mai risipește
Fiindcă mie mi se deschid cărările
Când de undeva se apropie
Moartea întârziată
Nu mai este niciun loc liber
Pentru a face vreun pas greșit
Prin lumina imaginilor rătăcite
E multă poezie în sângele păstrat
Pentru respirația florilor
Eu știu până unde pot ajunge
Între noi crește un cuvânt
Care mă face să aștept
Liniștea ce se ascunde
Sub neîntreruptul zbor al ciocârliei

PLOI ÎNALTE

Într-o noapte
M-am visat în orașul
În care n-am ajuns niciodată
M-am văzut umăr la umăr
Cu tatăl meu
Născut la poarta veacului trecut
Numai noi doi
Tăcuți ne plimbam
Într-una din nopțile
Cu fulgere la geamuri
Cu ploii înalte
Iar pe ramuri poveri
Ce spărgeau auzul

DRUM

Vis cu flori
Și vis cu pământ
Zumzăie-n adânc
Somnul se mistuie
Întunericul cade de pe culmi
Izbăvind privirea
Din rădăcina grâului
Mi-am făcut cerneală de scris
Râsul copiilor ca o adiere
Peste cumpăna fântâni
Luna
Nevândută înviere
Drum ridicat până la umăr
Sângele meu însingurat
Mai trage o brazdă prin trup

POEM

Fiecare noapte pentru noi
O logodnă ce ne duce-n ispită
Nu vom rămâne singuri
De veghe pereților
Sau tavanului
Ce ne tulbură privirile
Uneori
Auzim spărgându-se oglinzile
Viscolite de somn
În noaptea neagră ca smoala
Aprindem veioza
În noaptea noastră
Poate fi trează
Doar însingurarea

AMINTIRI ARSE ÎNTÂIA OARĂ

Între noi
Lumea
Și iarba care tremură
Clipa aceasta
Pare un început de frig
Odinioară
Exista curcubeul
Și zmeura lumina grădina
Acolo unde visezi
Ninge
Cuvintele
Îmi rămân mie
Iar noaptea devine mai clară
Undeva
Cad stele
Și amintiri arse întâia oară

ROUA CUVINTELOR

Nu stăm întotdeauna
La masa de scris
Mai scriem pe inima dezvelită
Pe fotografiile părinților
Obosite de vreme
Până când ne auzim
Chemați de roua cuvintelor
Acolo unde se naște urcușul
Și exiști
Tu
Trecătoare și netulburată
Zi
Trezire
Și fluier de grâu în care vegetează
Cântecele lumii
Aname pentru a fi iubite
Aici
În această existență
Unde coboară satul
Cu cei mai mulți tei înfloriți
Aici
Totul trece-n forma păsării
În purpura zborului

DOI STRĂINI

De atât de multe ori
Ne sacrificăm
Tăcerea
Alteori
Plecăm pe drumul poveștilor
Gândul meu
Desăvârșit în privirea Ta
Gândul Tău
Face cuib în inima mea
Toate
Coapte la flacără
Ne dau dreptul să le păstrăm
Împreună
Nu știu de ce
Când ne privim prea mult
Devenim
Doi străini

PUNCT CU SÂNGELE PROPRIU

Atunci când rămân singur
Îmi pun zeci de întrebări
Iar când se apropie seara
Prinderii Postului de Paște
Tăcerea nopții devine fără margini
Mai multe păsări flămânde n-am văzut
Se pare că și ele
Au început să trăiască
Din zvâcnirile dureroase ale zborului
Eu nu pot crede în fiecare promisiune
Ce mi-o face femeia pe care am cucerit-o
Cu un singur poem
Scris dintr-o mie și una de împrejurări
Pe buza prăpastiei
În timp ce animalele sălbatice se sfâșie
Mi-am întors pe toate fețele gândurile
Și m-am despărțit definitiv de vânzătorul de iluzii
Vulturul cocoțat pe nori storși de ploaie
Devine pasăre domestică
Petalele înlocuiesc literele din alfabet
Iar poemul meu
Nu se poate încheia
Decât atunci când pun punct
Cu propriu-mi sânge

COPILĂRIE

În copilărie eram vesel
Atâta vreme cât aveam ce să citesc
Când terminam o carte
Deveneam trist și dădeam fuga
La marginea pădurii
Mă cățăram
În cel mai bătrân arbore
De acolo priveam cerul în care se ascundea
Infinitul
Și așteptam să cadă o lacrimă
Copiii de vârsta mea
Nu-mi erau prieteni
Fiindcă refuzam să particip la dezgolirea salcânilor
De primele flori ale primăverii
Când tata mă ruga să merg cu el la arat
Mă bucuram c-aveam să văd
Brazdele de pământ întoarse cu fața spre cer
Când venea vremea de secerat
Simțeam mirosul boabelor de grâu măcinate
Și priveam făina din care mama făcea șapte pâini
Tămâiate cu cele șapte laude
Viața din copilărie
Nimeni nu o poate frânge
Ea este o pagină
De carte ca o fragă dulce

TABLOU CU VAN GOGH

Murmur ancestral e vinul
Din cana de pământ
Cât de ușor scriu poemul despre tine
Și cât de bine văd în întunericul nopții
Petala de trandafir
N-am să las loc posibilei risipe
Crește urma de iris în ochiul celui înșelat
La nesfârșit
O florăreasă veselă că am intrat în UE
Poartă pe braț un coș cu flori
Și în suflet un tablou de Van Gogh
A înmugurit mărul domnesc
Din grădina brâncovenească
Mă dor doinele din suflet
Mi se face dor de frunza din care am cântat
Și de acel timp ce-l simt cum se sfarmă
În acest poem

AVEM ACEEAȘI LUME

Ce am pierdut oare
Și de atunci ne lipsește
Câtă vină am ascuns în ochiul drept?
Arșița amiezii le face pe femei să nu mai
Știe să râdă
Iar pe bărbați să uite să le mai strângă
În brațe
Ce oare
Din tot ce ne-nconjoară
Ne face viața mai ușoară și mai bună?
Locuim în această lume și pe o necunoscută
Stradă
Trăim ca într-un acvariu și hrana
Nu ni se împarte în mod egal
Lumea asta mare
Cine o mai poate stăpâni?
O planetă înțesată de vocale și consoane
De mii și mii de cărări ce ne umplu de sete
Și de atâtea femei
Ce cu dragostea lor
Pot să ne-mbete oricând

ÎN PAGINA PRIMEI ZĂPEZI

Ce mai pot vinde la talcioc
Când pe nimeni nu mai interesează
Nimic?
Poate zâmbete
Fiindcă acum când am început
Să iubesc
Am atâta nevoie de popularitate
Fotograful e un mare înțelept
Crede că numai prin zâmbet
Se pot cuceri femeile
Fata
Muncitoare la fabrica de ciorapi
Nu mă mai lasă să fiu liber
Vrea să-și treacă numele
În cartea mea de identitate
I-am promis că i-l voi scrie
În pagina cu zăpezi trecătoare
În legitimația
De veșnic călător

TRISTE AMINTIRI

Plouă cu toate aripile deschise
În toate poverile dorului
Se simte gustul pământului
Arată-mi viitorul în palma ta
Doar bătăături sângerânde
Deasupra noastră cerul își varsă
Aluviunile încinse de arșiță
Cu mâinile crescute prea lungi
Strângem gunoaiele aduse de vânt
Simțim ochii deschiși spre tristețe
Ne pregătim să-ntâmpinăm zâmbetul cald
Și trecem dincolo râul
Pe care-l căutăm de-o viață

ÎN ACEASTĂ LUME

Te aștept cuprins de teamă
Văd cum îți sângerează chipul
Și totuși
Tu râzi fără voia ta
Îmi ești aproape
Umăr lângă umăr
Avem același urcuș prin toamna asta
Apărută pe ascuns între noi
Am fost lăsați aici în marea câmpie
Acoperită cu frunze
Ce rătăcesc în cele patru zări
Îți aștept pașii
Alergând prin această lume
Aproape dispărută între munți

RANG DE DUH

Pictorul trece pe alt țărm
Vrea să obțină culoarea pielii
De șarpe și s-o amestece
Cu albastrul ochiului femeii iubite
Primul tablou i-a fost solicitat
De zece vecini navetiști
Din blocul trecut prin două seisme
Încep să mă sufoc
Când mă gândesc
Că trebuie să aflu importanța nimicului
Pe care-l înalț la rang de Duh
În timp ce tencuiala bisericii
Din satul distrus de ape
Îngălbenește ca frunza copacilor

LOCUL UNDE SCRUI

Locul unde scriu

E casa veche unde m-am născut

Și satul ce se aseamănă cu alte sate

Aici simt vatra mereu caldă

Și ochiul meu vede

Toate cele rămase de la părinți

Care n-au murit și nici nu mor

Câtă vreme eu scriu

Liniștea

Din cuiburile păsărilor de lumină

Se scurge în poem

PREMIU CU CORONIȚĂ

În ultimele douăzeci și patru de ore
A mai fost omorât o dată zestul iubirii
Poeții nu mai scriu poeme de dragoste
Le-au secat pixurile
Iar hârtie marca „Letea” nu se mai fabrică
Postul de „cap limpede” la revistele literare
Este vacant
Iar tinerii debutanți
Își „încălzesc” talentul
Lângă flori de gheață sufocate de biografii
Cineva este pregătit să acorde un premiu
Cu coroniță

SENTIMENTE

În fiecare toamnă
Mă grăbesc să nu mi-o ia cineva
Înainte
Și bat fără milă
Nucul din grădina casei
Tata stă cu ochii închiși
Și se întristează
De câte sentimente bune
Duc lipsă

PORUMBEI TINERI

Dintr-o vreme
De care-mi aduc aminte
Ca de o noapte de dragoste
Mi-a rămas moștenire
O cumpănă de fântână
Pe care atâția necunoscuți
Veneau s-o admire
Mai târziu
Cineva mă șperia cu șerpia
Ce-i purta în sânul cămășii
Cu mâneci scurte
Când am scris primul poem
N-am avut niciun gram de sudoare
Pe frunte
Mi-am șters doar emoția
Când tata
A plecat din grădina casei
La ceruri
M-am legat și mai mult de satul natal
Iar pentru a crede că el este fericit
Unde se află
Am lansat în zbor
Porumbei tineri

INTRAREA ÎN TIMP

Intrarea în timp
Am făcut-o dintr-un capăt
La celălalt al pământului
Am trecut
Printr-o seară de basm
Și printr-o zi de vară
La ceasul când soarele
Era singur stăpân
Atunci
Am simțit povara fierbinte
A cerului
Povara pe care
Părinții mei
O purtau de-o viață
Înfiptă în spate
M-am mirat cum de nu-i ardea
Ci doar îi apăsa
Spre ziua de mâine

ȘARPELE DE SUB TALPA CASEI

Șarpele de sub talpa casei
Din vremea copilăriei
Doarme
Încolăcit în febra secetei
Verii
Când în aer nici aripa păsării
Nu mai tresare
Memoria bunicului
Respiră din tencuiala pereților
Din care ciugulesc porumbei
Vine poate o vreme
Când șarpele aude cântecul de flaut
Și pleacă
De undeva vine un miros de corabie arsă

CĂTRE BĂRBAȚII DE BRONZ

În pragul echinocțiului de toamnă
Când începe ziua să se învelească mai iute
Și mistreții năvălesc în porumbiști
Prin parcul invadat de statui
Aleargă frunzele pomilor
Ca niște vești întârziate
Către bărbații de bronz
Condamnați la eternitate
În amurguri de trecere lină
Pe sub arcadele de la Vidra de Sus
Iancu își scoate fluierul de la brâu
Și coborând de pe soclu măsoară potecile
Cu pasul său de Împărat al munților
Către un tainic loc de întâlnire
Mai face numărătoarea moșilor
Abia treziți din veșnicie
În ceasul hărăzit marilor sărbători câmpenești
Când statuile se vor lepăda de bronz
Și vor păși alături de noi
Cei de azi
Cu toate poverile de speranță
Purtate prin istorie ca stelele polare

ÎN LINIȘTEA NOPTII

Purtăm în suflet speranța zilei de mâine
Ea înflorește
În visul pe care
Numai ție ți-l pot povesti
Navigăm pe apa pe care plutesc
Flori cu petale subțiri
În liniștea nopții
Cercuri de raze mă luminează
Chipul tău
Mă urmărește
Ca atunci când
Îmbrățișați pe iarbă
Te strângeam lângă mine
Viața trăită cu nădejde
Alungă toate tristețile
Rămâne vie culoarea fericirii
În care încercăm să ne afundăm obrajii
Asaltați de liniștea ce se țese
Dinspre margini

O ALTĂ NAȘTERE

Vine o vreme
Un rost al pământului
La care ne întoarcem
Pe umerii calzi ai femeilor
Vuiesc semințele
Se va întâmpla o nouă lumină a nașterii
Pânzele galbene ale toamnei
Rămân nestinse prin timp
Cântecele ce răzbat prin
Fotografiile din copilărie
Frumusețea cuvântului
Tot ce privești și visezi
Cu propria-ți viață

POETUL... (I)

Poetul merge pe fluviul
Alb al timpului
Cu hainele-n roșu aprins
În suflet duce
Un taler de vise
Adevărul
E partea inimii lui
Dintotdeauna

POETUL... (II)

Poetul cu care mă întâlneam
Nu mai bate cu pasul
Străzile încinse ca un cuptor
S-a mutat undeva spre margini
În apropierea cimitirului
Unde pentru fiecare mort
Scrie câte o poezie
Poetul cu care mă întâlneam
N-a mai văzut de foarte multă vreme
O femeie epilându-se
Doar stelele căzând peste un tobogan părăsit
Poetul cu care mă întâlneam
Și-a stins țigara
Cât un fruct de măceș
Pe marginea serii

INCANTAȚIE

Ne gândim doar la viață
Și ocolim asceza târzie
Ne gândim până când trecem dincolo de zi
Adăpostindu-ne lângă umbra peretelui înalt
Ne gândim dacă mai există granițe
Între viață și aleile de cruci
Ne gândim să ne construim case din lemn
Unde ecoul sună a extaz
Faptul că putem sta departe de agonii
Și putem scrie poeme
Care ard ca niște așchii stropite cu lacrimi
E semn că ziua devine egală cu noaptea
Dar după o singură seară
Totul se schimbă
Glezele timpului devin mai sprintene
Iar sunetul de violoncel duce în lume
Incantația

OGLINZILE

Uneori

Ne privim chipul

În oglinzi prea mici

Alteori

Ni-l pierdem

În oglinzi prea mari

Cândva o să înțelegem

Că de la o vreme

Oglinzile

Devin

Niște obiecte

Inutile

SÂNGE ȘI LACRIMI

Cât e de aproape
Atât e de departe
Nicăieri singur
Mai ales acum
În noapte
Când urma ni se umple de umbră
Și doar o singură lumină
Vine dinspre sânii tăi
De care buzele mele se apropie
Reîntorși de pe plaje pustii
Nu mai știm ce-i în(tre) noi
Și ce trece pe sub piele
Sânge sau lacrimi

PORȚI DE LEMN

Porți ale neamului
Porți ale datinii
Arse de soare
Spălate de ploi
Pavăză-n clepsidra timpului
De ieri și de apoi
Porți de lemn
Porți de soare,
Amiaza fără margini
Se culcă pe frunțile voastre
Privirea se pierde-n
Clătinările albastre

EȘTI TÂNĂRĂ ȘI FRUMOASĂ...

Ești tânără și frumoasă ca un gând înflorit

Și nepotolit

De setea curcubeului din mine

Venim dintr-o vreme

Când ne-mbrăcam în aceeași culoare

Și pășeam peste pragul sfânt

În fața altarului

Tu mireasă

Și eu mire

Atunci

Cineva ne-a adunat sentimentele

Și le-a așezat într-un vas de argint

Alături de picături

De agheasmă

Ești frumoasă ca un gând înflorit

Ușoară și moale ca otava toamnei

IMAGINI

Acum te am lângă mine

Femeie

Găsită într-o margine de lume

Am dorit să fiu

Pictorul acestor locuri înmărmurite

Focul verde al ierbii

Urcă pe zidul

Dintre zi și noapte

Graba

Mă face să cred că mă aflu în țara

Mustind de ape

Intru într-un timp

În care nu am mai fost

Îndrăgostiții

După ce se logodesc

Se scaldă împreună

În apa râului până îmbătrânesc

Mi-e teamă să adun toate aceste imagini

Ocrotitoare

A rămas palma ta deschisă

Pe fruntea copilului de pe genunchii bunicului

Evadat din secolul trecut

CA SĂ TRĂIM...

Ca să trăim mai bine
De-a lungul sufletului
De-a lungul zilelor și nopților
Feriți de amânări și absențe
Ne trebuia de multă vreme
Nezăbovită și nerănită lumină
Dar abia acum ne-nălțăm
Cu adevărat frunțile
Spre creștetul cerului
Abia acum vedem
Că alături locuiește soarele
Împărăția lui e mare și veșnică
Cum veșnic e numele marelui poet
Eminescu

MÂINILE MELE...

Mâinile mele – neliniști albe
Îmi descoperă sufletul
Deasupra tuturor
Lucrurilor
Fluxul însetat al pământului
Taie-n trupul meu
Lung spațiu
Pentru albia unui nou râu

LA MARGINEA SĂRUTULUI

Din seara nunții
Bucuria coboară
Pe suavele buze fierbinți
Mâinile
Rotunjesc goluri albastre
Din fiecare aducere aminte
La marginea sărutului
Lângă arderea așteptărilor noastre
Clipa
Se clatină lacomă

ÎNDEM N

Iubesc nopțile
Le sărut ochii reci
De zidite Ane
Iubesc nopțile
Frumuseți îndoliate
Aruncate-n nesfârșita tăcere
A poetului

VOI CHEMA...

Voi chema mai aproape
Necuprinsele câmpii
Și neodihnită apă de mare
Sub pașii mei
Uscați
De-atâta soare
Voi chema sângele
Mai aproape de suflet
Nenumite serpentine
Desfac în zori
Iubirile din mine

VÂNT DESPLETIT

Trebuia să vină cineva
Cel neașteptat poate
Altfel
Așternutul templului tău
Ar fi rămas mereu gol
La tâmpla zorilor
De departe
Am venit ca frunza
Cu noaptea somnului în gene
Cu sufletul
Un vânt despletit
Vâlvătaie
Plutind peste creanga
Verde a timpului hărăzit

A PLECAT UN OM

Întotdeauna a fost bine
Până într-o zi
Spre asfințit
Când toate lucrurile mele
S-au rostogolit în ochi
Și-am rămas cu un „Bună ziua”
Nerostit
De-atunci rătăcesc pe străzi
Cu ochii grei întorși în seară
Dar ziua aceea n-o să-mi mai apară
Întotdeauna a fost bine
Până când în grabă
A plecat un om undeva departe
Uitând să-mi lase
O carte și o vioară

SCHIȚA

Dacă mi-ar cere cineva
Să-mi fac autoportretul
N-aș rămâne mult pe gânduri
Și mi-aș desena chipul
De animal domesticit
Coborât din munți
Care-și hrănește puii
Cu pradă vânată
De o pușcă cu o singură țevă
Capturată de tata
Pe vremuri
În lupta cu iscoadele
Dacă mi-ar cere cineva
Ajutorul
N-aș zăbovi
M-aș arunca în arenă
Cu o față de manta roșie
Pentru a-i smulge taurului
Urechea de aur

SPRE FALNICA DIMINEAȚĂ

Mă urmărește
Steaua femeii iubite
Prin somn
Se-ntind sâni ei de lumină
Către falnica dimineată
Din trupul de brândușă
Se-ntoarce timpul
Întinerit
Pe buzele-i fierbinți
Aleargă o flacăra veșnic voioasă

O ALTĂ NAȘTERE A GRÂULUI

Vine o altă vreme
Un nou rost al Pământului
Când pe umerii calzi ai femeilor
Vuiesc semințele și
După buna-cuviință
Va fi o altă naștere
A grâului
Pânzele galbene ale toamnei
Ne rămân prin timp
Cântece
Care ne însoțesc mersul

DINTOTDEAUNA

Iubesc acest pământ
Apropiat mie
De unde albele și nesfârșitele priviri
Ale eroilor
Se-nalță mărețe
Izvoarele-și duc mai departe
Cenușa despletită a pietrelor
Iubesc acest pământ
Țărâna-mi urcă prin trup
De la naștere
O simt
Și-o înalț
Îi dau veșmintele mele
Sângele meu
Dintotdeauna

ÎN FIECARE TOAMNĂ

În fiecare toamnă
Frunzele trunchiului meu
Se colorează în roșu
Și ard
Desprinzându-se-n sus
Iar rădăcinile
Uitate în ierburi
Nu mai știu pe care drum
Și după cine s-au dus

EU SUNT POETUL

Eu sunt poetul
Ce vine spre lume
Cu toate cuvintele de lumină
Așezate într-o glastră de argint
Eu sunt poetul
Ce se oprește între voi
Și vă dă binețe
Cu inima deschisă
Către soare
Eu sunt poetul
Ce pleacă cu merindele iubirii
Către cei setoși de metafore

TRAMVAIUL ROȘU

Trece tramvaiul roșu
Ochii mei rămân un timp
Neliniștiți și triști
În urmă
Șinele lucioase pocnesc
Cum pocnesc pietrele
În ierni apăsate de ger
Trece tramvaiul roșu
Omul de lângă mine
A rămas cu privirea și fruntea
Înclinate-n pământ
Semn de aducere aminte
Că într-o noapte de decembrie
Un tramvai roșu al morții
A intrat în inima poetului
Labiș

Camelia Ardelean

Activitate literară (pe scurt):

Volume personale: 17 – 10 de poezie; unul de proză; 3 de cronici literare/editoriale; unul cu un interviu realizat cu scriitorul Ionel Necula din Tecuci (jud. Galați); 2 din domeniul naturist/ezoteric (reportaje etc.).

Antologii colective: 41 (2014-2022), dintre care una bilingvă (româno-engleză), trei în limba italiană și două publicate la o editură din Germania (una dintre ele în limba germană).

Colaborări: permanente sau ocazionale cu peste 100 de reviste, în format electronic și/sau pe suport de hârtie, din țară și/sau străinătate, unele dintre acestea aflate sub egida Uniunii Scriitorilor (*Apostrof, Poezia, Neuma, Pro Saeculum, Steaua, Discobolul, Plumb, Portal Măiastra, Banchetul, Nord Literar, Semne-Emia, Boema, Ardealul literar* etc.).

Premii literare: peste 40 (2015-2022), cu poezie/proză/cronică literară la diferite concursuri organizate de reviste/cenacluri naționale sau internaționale.

Referințe critice: Ion Pachia-Tatomirescu, Petre Isachi, Ion Roșioru, Ionel Necula, Ladislau Daradici, Gligor Hașa, Eugen Evu, Radu Igna, Constantin Stancu, Tudor Cicu, Miron Țic, Christian W. Schenk, Titi Damian, Maria-Daniela Pănăzan, Diana Dobrița Bîlea, Maria Toma Damșa, Raisa Boiangiu, Ion Urdă, Adina Velcea, Petrișor Ciorobea, Ioan VasIU, Daniel Marian, Daniel Luca, Ileana Lucia Floran, Elisabeta Bogățan, Ion Popescu-Brădiceni, Baki Ymeri etc.

Miron Țic... despre el însuși

Sunt din localitatea Ilia, județul Hunedoara. Am început să scriu de foarte tânăr; abia împlinisem 13 ani, când, elev fiind la Școala Generală din Brănișca și având-o ca profesoară de limba și literatura română pe doamna Elena Dan, am început să iubesc poezia eminesciană. Într-o seară, împreună cu un prieten, pe nume Iosif Mic, și el mare iubitor al poeziei lui Eminescu, ne-am așezat pe o căpiță de fân cosit de tata în grădina casei, de unde ceasuri întregi am privit luceafărul, recitând amândoi din creația marelui poet.

De atunci am visat să scriu. Am început cu informații și reportaje, apoi portrete, la nici 20 de ani devenind colaborator al ziarului județean „Drumul socialismului” din Deva. Am colaborat inițial cu diverse reviste și almanahuri literare, unde mi-au fost publicate poezii, printre care revistele „Orizont”, „România literară”, „Luceafărul”, și am participat la almanahul „Atelier” al creațiilor literare din Timișoara – Concursul de debut al Editurii Eminescu, în anul 1973.

Am publicat apoi la Editura „Facla” din Timișoara volumul de proză *Lumini hunedorene*, urmând alte și alte cărți: monografii, cărți de poezie, proză, eseuri, teatru în colaborare cu Bogdan Zoița Tripa etc. Cel mai nou volum al meu (al 55-lea) a fost lansat la Salonul Hunedorean al Cărții din 12-15 octombrie 2022, la Deva.

CUPRINS:

Volumul <i>Baghete de sticlă</i> , privit ca o chintesență a dăruirii poetice între generații (prefață de Dumitru Dumitrescu).....	5
Poezii de Camelia Ardelean.....	9
Poezii de Miron Țic.....	73
Camelia Ardelean – activitate literară (pe scurt).....	135
Miron Țic – despre el însuși.....	136